

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.575 van 28 april 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 1 februari 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

" A. Vluchtrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine, afkomstig uit Ali-Yurt, Ingoesjetië.

In juni 2004 vond er een grootschalige terroristische aanslag plaats in Ingoesjetië. Enkele dagen later deden Russische militairen een inval in uw woning. U was niet aanwezig. U ging ervan uit dat u gezocht werd met betrekking tot de terroristische aanslag van enkele dagen voordien. Met de twee neven bij wie u op het ogenblik van de aanslag gelogeerd had, ging u zich melden op de politieafdeling van Nazran, om aldus te bewijzen dat u niets te maken had met die aanslag. U had een gesprek met een rechercheur, die u na afloop van het gesprek meldde dat de zaak was uitgeklaard. U keerde naar huis terug.

De volgende ochtend werd uw woning door militairen omsingeld. U werd opgepakt en meegevoerd. In de kelder van de politieafdeling werd u verhoord met betrekking tot uw vermeende betrokkenheid bij de terroristische aanslag van 21 op 22 juni 2004. U werd

geslagen. U kreeg te horen dat men beschikte over informatie waaruit uw betrokkenheid bij de aanslag moest blijken. Twee tot drie dagen later werd u vrijgekocht. U dook vervolgens onder bij familie in Nazran gezien u vreesde opnieuw te worden opgepakt.

In oktober 2004 vluchtte u klandestien het land uit, zonder enig identiteitsbewijs op zak.

In oktober 2004 diende u een asielaanvraag in Duitsland in. Deze werd in november 2004 afgewezen. U verbleef nog tot januari 2005 illegaal in Duitsland.

In januari 2005 diende u een asielaanvraag in Nederland in onder een andere naam.

Door verificatie van uw vingerafdrukken kwam echter aan het licht dat u reeds een asielaanvraag had ingediend in Duitsland. Na vijf maanden verblijf in Nederland kreeg u te horen dat uw asioldossier door Duitsland zou worden overgenomen.

Toen u in West-Europa was, deden personen in militair uniform navraag naar u bij uw familie in Ingoesjetië. Zij identificeerden zich niet. Ook op uw voormalig schuiladres in Nazran werd expliciet naar u gevraagd.

U vreesde dat indien Duitsland u zou overnemen, u zou worden gedeporteerd naar de Russische Federatie.

In juni 2005 keerde u klandestien van Nederland naar Ingoesjetië terug. Gedurende één tot twee weken verbleef u eerst bij een familielid in Sleptsovsk. Daarna keerde u terug naar uw eigen officiële verblijfsadres. Twee tot drie dagen na uw thuiskomst, in juli 2005, deden militairen een inval op dit adres. U werd opgepakt. U werd opgesloten, geslagen en gemarteld. U werd verhoord over de aanslag van juni 2004. Men poogde u tot een bekentenis te dwingen. Drie tot vier dagen was u opgesloten. Bij het laatste verhoor dat u zich herinnerde, verloor u het bewustzijn. Uw oom kocht u uiteindelijk vrij via een contact bij de politiediensten. Dat contact meldde uw oom ook dat u voortaan met rust zou worden gelaten. U kwam terug bij bewustzijn in een ziekenhuis. U werd gedurende een tiental dagen in het ziekenhuis verpleegd. Op 15 juli 2005 keerde u naar huis terug. U ging ervan uit dat u voortaan met rust zou worden gelaten. Op 16 augustus 2005 ontving u op dit adres een politieconvocatie voor de volgende dag. U werd in het convocatiebewijs geadresseerd in de hoedanigheid van beschuldigde. Uw oom nam hierover contact op met dezelfde kennis bij de politiediensten. Deze stelde dat de convocatie verband hield met dezelfde zaak van de terroristische aanslag van juni 2004. Hij gaf te kennen dat hij niets meer kon doen om u te helpen. Diezelfde dag nog bracht uw oom u naar Moskou.

Op 20 augustus 2005 verliet u de Russische Federatie per trein.

Op 10 oktober 2005 kwam u aan in België, waar u op 11 oktober 2005 het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten.

U legde ter staving van uw asielmotieven volgende documenten neer: een rijbewijs, een politieconvocatie, een medisch attest, een treinbiljet.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële beslissing dat verder onderzoek nodig was, dient in deze fase van de procedure te worden geoordeeld dat het statuut van vluchteling u dient te worden geweigerd.

Immers, u die verklaarde te worden verdacht van en vervolgd voor vermeende betrokkenheid in een grootschalige terroristische aanslag, keerde uiteindelijk niet alleen terug naar het land waarvan de autoriteiten deze verdenking en vervolging hebben geïnitieerd, maar vooral ook naar de regio (republiek Ingoesjetië) waarvan u afkomstig bent.

Daarenboven nam u luidens uw verklaringen na een kort verblijf bij familie in Sleptsovsk opnieuw uw intrek op uw officiële verblijfsadres (gehoorverslag CGVS, p.9-10).

Uit uw verklaringen blijkt nochtans nergens dat u een aanwijzing had dat er intussen enige verandering was opgetreden in uw vervolgingsprobleem.

Gezien de ernst van de feiten die u ten laste zouden zijn gelegd, gezien de door u verklaarde expliciete vrees om na een eerste arrestatie (juni 2004, cfr gehoorverslag CGVS, p.8) opnieuw te worden opgepakt, dient te worden gesteld dat het feit van uw terugkeer naar uw officieel adres geen blijk geeft van de door u verklaarde ernstige vrees voor vervolging.

U werd geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van deze handelingen in het licht van de door u verklaarde vrees voor vervolging (gehoorverslag CGVS, p.12-13).

U repliceerde dat u nergens anders heen kon.

Dergelijke uitleg verklaart nog niet waarom u niet zou blijven op het familieadres in Sleptsovsk waar u eerst één tot twee weken verbleven had alvorens naar huis terug te keren.

Uw poging tot verklaring, namelijk dat u niet eeuwig bij familie kon logeren, staat niet in verhouding tot de korte duur van uw verblijf in Sleptsovsk alsook tot de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Daarenboven moet in antwoord op uw poging tot verklaring er eveneens op gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u een oom heeft die in Moskou woont (gehoorverslag CGVS, p.7).

Gezien het bestaan van minstens één betrouwbaar verblijfsalternatief dient dan ook zwaar te worden getild aan het feit dat u desondanks spoedig naar uw officiële adres bent teruggekeerd.

De gedane vaststelling doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees.

Ter bevestiging van de ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees moet eveneens worden gewezen op uw verklaring dat u, die verdacht werd van, en, in de bewoordingen van de door u neergelegde politieconvocatie, beschuldigd werd van betrokkenheid in een zware terroristische aanslag, de Russische Federatie een tweede maal ontvluchtte met gebruikmaking van identiteitsbewijzen en een treinbiljet op uw eigen naam (gehoorverslag CGVS, p.5-7).

Gezien de ernst van de feiten waarvan u werd beschuldigd, dient toch te worden gesteld dat het risico dat u bij een identiteitscontrole onderweg van Moskou naar het buitenland zou worden geïdentificeerd in verband met deze beschuldiging, zeer reëel is.

Bijgevolg dient zwaar te worden getild aan het feit dat u met identiteits- en reisdocumenten op eigen naam het land ontvlucht bent. Dit te meer gezien u niet eens weet of nagevraagd heeft, via de contactpersoon van uw oom bij de politiediensten, of u in de gehele Russische Federatie werd opgespoord (gehoorverslag CGVS, p.12).

U werd met de onaannemelijkheid van dergelijke gedragswijze geconfronteerd.

Ter rechtvaardiging van uw gedrag stelde u dat iemand slechts na verloop van drie dagen nationaal gezocht wordt.

Daartegenover dient toch te worden opgemerkt dat u reeds sedert 2004 verdacht werd van betrokkenheid bij de genoemde aanslag. Deze verdenking en het daarmee gepaard gaande gevaar voor een nieuwe arrestatie was immers het motief van uw eerste vlucht uit Ingoesjetië.

Tenslotte zij erop gewezen dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken waarom u uw binnenlands Russische paspoort niet kan voorleggen aan de Belgische asieldiensten.

Zo verklaarde u dat u het paspoort in Belarus bij een kennis van uw oom had achtergelaten omdat u ervan uitging het niet meer nodig te hebben gezien u al een rijbewijs op uw naam op zak had (gehoorverslag CGVS, p.5-6).

Er werd u tijdens het gehoor in dringend beroep (dd.24.01.2006) expliciet gevraagd een poging te doen om dit document in origineel voor te leggen aan de Belgische asieldiensten.

U heeft hieraan tot op heden geen gevolg gegeven.

Gezien uit uw verklaringen ten eerste blijkt dat uw naam bij uw asielaanvraag in Duitsland anders gespeld was (gehoorverslag CGVS, p.3), en ten tweede dat u intentioneel uw asielaanvraag in Nederland onder een valse naam heeft ingediend (gehoorverslag CGVS, p.3), dient toch zwaar te worden getild aan het feit dat u geen aannemelijke uitleg te bieden heeft voor het niet neerleggen van dergelijk belangrijk identiteitsdocument ten overstaan van de Belgische asieldiensten.

De door u neergelegde documenten vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet, te weerleggen.

Het rijbewijs bevat enkel identiteitsgegevens, zonder enige verwijzing naar de door u verklaarde asielmotieven.

De convocatie en het medisch attest bevatten in het algemeen geen detail omtrent respectievelijk de aanleiding van de convocatie of de omstandigheden waarin de beschreven wondingen werden opgelopen. Geen van beide documenten biedt enige aanwijzing die bovenstaande vaststelling van de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven vermogen te weerleggen. Het treinbiljet werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Verzoeker stelt in essentie dat de Commissaris-generaal zich in de motivering van zijn beslissing louter en alleen baseert op overwegingen dat hij weinig geloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd, alhoewel die consistent en gelijklopend zijn.

Zo vindt verzoeker het niet correct dat de Commissaris-generaal twijfelt aan zijn relaas omdat hij, die beweert verdacht te zijn van terroristische activiteiten, vrij onder eigen naam met de trein kon reizen in de Russische Federatie.

Verzoeker meent dat de situatie waarin zijn regio van herkomst zich bevindt, wel degelijk maakt dat hij onder de definitie van het begrip vluchteling valt.

De Commissaris-generaal negeert volgens hem, de situatie op het terrein door enkel op zoek te gaan naar mogelijke tegenstrijdigheden, terwijl verzoekers verhaal gedetailleerd is, en nauwkeurig gekaderd is in ruimte en tijd.

Tot slot meent verzoeker dat de Commissaris-generaal een en ander gemakkelijk kon natrekken.

Hijzelf zo stelt hij, *"zal zich richten tot de U.N.O. teneinde advies te bekomen betreffende de toestand in de Russische federatie aangaande de behandeling aldaar van de bevolking in Ingoesjetie"* (zie het verzoekschrift van 4 augustus 2006, p. 5).

3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1. De Raad stelt vast dat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing niet betwist, noch weerlegt; bijgevolg blijven deze staande.

De motieven zijn daarbij ook pertinent en draagkrachtig.

Inderdaad is de handelwijze van verzoeker -zijn terugkeer naar de Russische Federatie, meer bepaald naar de regio waar hij werd gezocht en waar hij sinds juli 2005 verbleef op zijn eigen verblijfsadres- niet te verenigen met zijn beweerde vrees voor vervolging.

Tevens wordt vastgesteld dat verzoeker alhoewel de feiten die de oorzaak zijn van zijn beweerde problemen dateren van juni 2004, na zijn asielaanvraag in oktober 2005 in België geen enkele poging heeft ondernomen om zich te informeren over de eventuele rechtsgevolgen lastens hem en in voorkomend geval bewijzen bij te brengen.

Het is inderdaad in eerste orde aan de asielzoeker zelf om indicatie en bewijzen bij te brengen omtrent de feiten die hij inroept.

Meer nog dan de afwezigheid van enig bewijs valt de handelwijze van verzoeker op; de afwezigheid van enig initiatief dienaangaande weegt zwaar op zijn geloofwaardigheid met betrekking tot zijn beweerde beschuldiging van betrokkenheid bij een grootschalige terroristische aanslag.

De stelling van verzoeker dat de Commissaris-generaal gemakkelijk één en ander kan natrekken, is geen valabele uitleg om zijn in gebreke blijven goed te praten.

Het is inderdaad niet de taak van de Commissaris-generaal om aan bewijsvoering te doen in plaats van de asielzoeker, noch om hiaten in diens bewijsvoering op te vullen.

4.2. In acht genomen wat voorafgaat wordt het relaas van verzoeker niet als geloofwaardig aangenomen; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

5. De Raad stelt vast dat verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet uitwerkt.

Ten andere is het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig waardoor verzoeker niet op dit relaas kan steunen om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert ook geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Wat betreft de algemene situatie in Ingoesjetië, wordt opgemerkt dat het niet aan de Raad is om informatie te vergaren teneinde een analyse te maken van de huidige situatie in verzoekers regio van herkomst.

Indien verzoeker van oordeel is dat de Commissaris-generaal onvoldoende rekening hield met de algemene toestand, dient hij zijn stelling aannemelijk te maken en elementen bij te brengen die hij tevens moet betrekken op zijn situatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 april 2009 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE